

Uit de pastorie – week 48 2024

Wat achter ons ligt

Met de afgelopen zondag liep een heel kerkelijk jaar af. Niet ten onrechte heet de laatste zondag van het kerkelijk jaar de eeuwigheidszondag. We zongen met Psalm 102 dat alles hier als een kleed veroudert en voorbijgaat. Aangrijpend, dat niets van wat we zien, blijvend is. Eigenlijk is het dus ook geen wonder dat wie niet met God rekent, ervan uitgaat dat dit leven alles is. En dat je tussen het begin en het eind van je leven er van moet maken wat je er van maken kunt of wilt. Want op een gegeven moment is je tijd om. Het is net als met twee minuten gratis winkelen in een supermarkt: in de korte tijd die je gegeven is, het maximale eruit halen. Hoeveel mensen leven zo? U misschien? Maar leven dat niet in eeuwigheidsperspectief staat, is ongelofelijk plat. En het is al gauw egocentrisch. Leven in eeuwigheidsperspectief is allereerst leven in het besef dat er een eeuwige God is. Het leert ons dat we de zin en het doel van ons leven niet in het leven zélf moeten zoeken, maar in Hem en Zijn Koninkrijk. Niet om het leven niet lief te kunnen hebben of om ervan te mogen genieten – maar wel om er op de juiste wijze in te staan. Wie, door geloof en bekering, zo op de levende God gericht raakt, kan ook daar waar het leven zwaar valt en zinloos lijkt, volharden. De Heilige Geest geeft hoop, troost, kracht en wijsheid om de moed niet te verliezen (2 Kor.4:16). Eenvoudig en krachtig roept de Heere Jezus ons allen dan ook toe: kom allen naar Mij toe! Wie de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven. En wie de Zoon ongehoorzaam is, die heeft het eeuwige leven niet. Die dringende nodiging kwam zondagmorgen tot ons vanuit Jesaja 65:20. Deze tekst spreekt over zuigelingen en honderdjarigen – zoals ook de lijst met overleden gemeenteleden sprak over zuigelingen en honderdjarigen. Tegenover de zinloosheid ('voor niets', vers 23) van zuigelingensterfte en het sterven van mensen in de kracht van hun leven, verkondigt de profeet een toekomst waarin leeftijd er niet meer toe zal doen. Waarin ieder mens die het eeuwige leven ontvangen zal, voluit bloeien zal en voluit tot Zijn bestemming zal komen. De vraag is dan ook niet: hoe oud ben je?, maar: hoe nieuw word je! Leeftijd doet er dus niet meer toe. Het doet er wél toe hoe je met je leef-tijd bent omgegaan. Opnieuw: zoek de Heere en leef!

In deze dienst noemden we in liefdevolle herinnering de namen van de gemeenteleden die ons in het afgelopen kerkelijk jaar ontvallen zijn. Het noemen van hun namen roept nog steeds zoveel op. Dankbare herinnering maar ook gevoelig gemis lopen zo door elkaar heen. We bidden allen die om hun overleden geliefden treuren, de ontferming van Christus toe.

Wat voor ons ligt

De komende adventsweken hoop ik met u en jullie in de erediensten stil te staan bij geboortes in het Oude Testament die vooruitwijzen naar de wonderlijke geboorte van

Christus. In het Oude Testament wordt een aantal keren een kind geboren waar dat menselijkerwijs gesproken niet meer verwacht kon worden. Daaruit blijkt al heel duidelijk dat de Heere aan het werk is. Verder zijn het kinderen die in de heilsgeschiedenis van Israël een belangrijke plaats hebben ingenomen. Als deze kinderen niet geboren waren, was het menselijkerwijs gesproken met Israël niet goed gekomen. Wat een profetieën van Christus! Op de eerste adventszondag lezen we van de aankondiging van de geboorte van Izak (Genesis 18 en 21). In de morgendienst zal br. M. Pater bevestigd worden tot ouderling, waarmee de kerkenraad weer voltallig mag zijn. De avonddienst is een themadienst die geleid wordt door br. Scherphof. Zelf hoop ik in Hasselt voor te gaan. We wensen elkaar gezegende diensten toe.

Ten slotte

Je kunt geen radio of talkshow aanzetten, of het gaat over de 'integratiecrisis' waar onze premier over sprak na de rellen in Amsterdam. Inmiddels weten we ook hier dat ongenueanceerde oordelen meer kwaad dan goed doen. Hoe snel nemen we grote woorden in de mond. Het wordt de premier ernstig kwalijk genomen, onder andere door de islamitische en de Marokkaanse gemeenschap in Nederland, dat hij hele bevolkingsgroepen als schuldigen aanwijst van de ontwrichting van onze samenleving. Maar wie heeft er eigenlijk een integratiecrisis? Mensen van allochtone afkomst? Asielzoekers? Of hebben wij als samenleving zelf moeite met de integratie van mensen die anders zijn, die ons onze welvaart, huizen en sociale voorzieningen afpakken (zoals dat genoemd wordt)? We hebben zelf een integratiecrisis als we ons land en alles wat ons geschonken is, krampachtig voor onszelf willen houden. Ik moet de laatste weken vaak denken aan Psalm 24: de aarde is van de HEERE en al wat zij bevat. De aarde, het land is niet van ons. Wij hebben niet meer rechten dan een ander. Waartoe wij geroepen zijn, is dat we als vreemdelingen en bijwoners op de aarde leven, het goede doen en het Koninkrijk van God te zoeken. Dat laatste betekent dat we in ons concrete bestaan (dus ook in ons samen-leven) de wil van God doen en haten wat Hij haat.

Ik heb zelf op een lagere school gezeten waar ik met Turken en Surinamers in de klas zat. Een probleem is dat nooit geweest. We speelden, klierden en leerden met elkaar als met ieder ander. Helemaal geen integratiecrisis, zou je zeggen. Of het moet typisch horen bij een derde of vierde generatie, nazaten van immigranten die zich meer dan hun ouders bewust worden van hun identiteit (zoals Eva Vriend dat bijvoorbeeld ook beschrijft over de nazaten van de bewoners van Schokland!). Ik wil maar zeggen: laten we als christenen niet meedoen met dit soort ongenueanceerde oordelen in politiek en media die typische voorbeelden zijn van zondige zelfhandhaving en hoogmoed. Christus roept ons tot barmhartigheid, rechtvaardigheid en liefde. Als dat er wat meer was, zouden bevolkingsgroepen minder tegen elkaar opstaan dan nu het geval is.

Mede namens mijn vrouw een hartelijke groet in de Heere aan u en jullie allen.

Uw A.J.M.